

**Dr. Péter Sándor,
a Dunántúli Tudományos Intézet volt munkatársa**

Kedves Gyuszi!

Nagy megrendüléssel láttam a gyász hírt. Nekem ő volt az első alkalmazóm, de sokkal több volt, mentorom, segítőm, jóakaróm. Ő juttatott ki Amerikába akkor, amikor ez még egyáltalán nem volt mindennapos dolog. Emlékszem, Pécsen a Nádor szállóban volt egy vacsora az akkor Amerikából ide látogató West Virginia University képviselőivel, élükön Andy Isserman igazgatóval (aki, mellesleg, 62 éves korában hunyt el, szívinfarktusban, kosárlabdázás közben.) Lazán megkérdezte Gyuri bácsi, hogy „Sanyika, nincs kedved kimenni Amerikába egy kicsit?” Mintha csak egy kis süteménnyel kínált volna. Azt hittem, viccel. Ő indított el azon az úton, amit jártam, és végig figyelt.

Ez nem udvariaskodás, hogy megrendített. Persze, egy idő után már számít az ember sok mindenre. Körülöttem is velem egykorúak is elmennek. Hallottam, tőletek is szegény Hrubí Laci is korán elment. Gyuri bácsival (a legkezdetibb időktől eltekintve ő szerette, ha így szólítom, remélem most sem haragszik érte odafönt), közel egy évtizedet „húztunk le”, ha nem is végig volt földrajzilag végig közel, mindig felnéztem erre a „kis-nagy emberre”. Bármikor lehetett vele akár viccelődni, akár komoly, tudományos kérdésekről beszélni. Tényleg mindig nyitva volt az ajtaja.

Utoljára akkor láttam élőben, mikor már Budapesten dolgoztam, az azóta megszűnt International Management Centerben. Volt egy nemzetközi konferenciánk, főleg amerikai és kanadai vendégekkel. Az ottani „anyaegyetemünk”, a Pittsburgh-i egyetem Katz Graduate School-jának professzorai voltak ott, az intézet fő szponzorai, a Kanadai nagykövetség képviselője, és Soros György mondott díszbeszédet. Mindenki hívhatott vendéget, a Gundel étteremben volt a díszvacsora, ott többek közt Soros György, a kanadai nagykövet, és hasonló szerénységek beszéltek, én Enyedi Györgyöt hívtam meg, pedig akkor már nem volt a munkatársam, úgy éreztem, talán jól esne neki, és én is szívesen láttam volna.

És eljött. Emlékszem, tél volt, és leszakadt valami hatalmas hó aznap délután. A fél város szokás szerint megbénult, de ő megérkezett az utolsó pillanatban, mosolyogva duzzogott, hogy nem tudtam elintézni, hogy ne most essen le a hó, alig tudott levergődni a hegyről, de a Gundelba eljön, biztos jó vacsora lesz. (Jó is volt). Aztán vacsora közben elvegyült, sok mindenkit ismert, pedig nem az ő szűkebb szakterületéről való vendégek voltak ott.

Mikor elindult hazafelé, megköszönte a meghívást nekem is, és a szervező dékánnak is (akinek az aláírásával kimentek a meghívók, én csak a „felterjesztést” tettem meg.) Majd felvéve nagykabátját, kicsit fintorgott, hogy még mindig esik a hó, és valami ilyesmit mondott: „Sanyika, az étel jó volt, a társaság jó volt, de legközelebb nyáron hívjál meg. Megbosszulom én ezt rajtad, majd egyszer meghívlak – hogy te gyere fel hozzám.”

Kedves Gyuri bácsi! Ahol a földön laktál, nem volt módomban fölmenni. Ahol most odafönn vagy, talán megbocsátod, hogy egy ideig még váratnálak.

Kedves Gyuszi!

Köszönöm, hogy elküldted az értesítést. Sajnos nem tudom, el tudok-e menni a temetésre. Kérlek, ha van ilyen értesítési cím, tudasd velem, hová küldhetek részvét táviratot. Részvételem Nektek is szeretném kifejezni, mert tudom, Nektek is nagy veszteség, emberileg, szakmailag egyaránt.

Nyugodjék békében.

Ti pedig vegyetek egy nagy levegőt – erőt gyűjtendő ahhoz a munkához, amit Enyedi professzor úr is akarna.

Szomorú üdvözléssel:

Péter Sándor